

Tanfer og Sange,

Helligede

Gud,

Kongen og Kronprinsen,

Fædrelandet,

Dø og Efterslægten,

I Anledning av

Det 18de Sekuli Udgang efter Christi Fødsel.

B. Borretzen.

Bergen, 1800.

Trykt i H. Kongel. Majess. privilegerede Bogtrykkerie,
hos R. Dahls Esterleverske.

1000 80 1000

1000

1000

1000 1000 1000

1000 1000 1000

1000 1000 1000

1000 1000

1000 1000 1000

1000

1000 1000 1000

1000 1000 1000

1000 1000 1000

1000 1000 1000

1000 1000 1000

(
r
d
h
c
t
s
n
d
j
u
l
g
s
a
n
l

Evige almægtige HÆerre Zebaoth!

Et Folk, som Du selv har lært at kende din
Husholdning med Mennesket, både i Natu-
rens og Naadens Rige — Et Folk, som din fa-
derlige Misfunkhed giennem avvigte ja flere Aar-
hundrede har udmerket blandt Nationerne paa
Jorden — Et Folk, hvis rigtige Begreber om
dit Væsen og din Willie satte det i Stand at gisre
sig fortrinlig lykkeligt for Tid og Evighed for dens-
ne nærværende og en tilkommende Tilstand. Vi,
dette dit Folk, fremstille os i Dag med jublende
Hierter for Dig, o Alvidende! Lad vore Læ-
bers usuldommne Øffere blive Dig velbehagelige!
Vore Tanker gaae tilbage hen over de suundne
Aar og Dage, og eihvert Øyeblik av disse har
Fordring paa vor Taknemmelighed — Texterne
til vore Lovsange ere uopregnelige. Vi, som nu
beghynde en nye Tidsalder; hvorledes skulle vi
funne paaskionne blot hvad Styrningen av den
forbigangne skænklede os? Vore festlige Erfien-
derer ere altsaa kun enkelte Forsøg paa at ville
prise Dig, Du Algodø! men inderlige, men
oprigtige, men med vor Aands heele Oploftelse

Skulle de iile sig frem til dine Naaders Throne —
 Hør med Bisald i dine høye Himle Stovets Son-
 ners Røst fra Jorden! — Dine Helligdomme,
 vore egne Boeliger give Gienlyd av Gamles og Un-
 ges glade Stemmer, naar vi beundre, løvsunge,
 tilbede os din Væretægt, dine Velsignelser Nu
 og Altid !!!

Melodie: O Lue fra Guds Kierlighed, re.

I.

O! Altings Skaber, Livets Gud!
 Kun Du er uden Ende; (*)
 Thi paa dit Vink git Tiden ud,
 Og maae tilbage vende;
 Hver Soelekreds sin Grændse hæ,
 Som ved dit Bliv avmaalet var,
 Seraphs og Myggets Fader!
 Din Allestedsnærverelse
 Bar Skabningers Bestemmelse
 Til Timer, Aar, Decader.

2.

Dog gav din Godhed Mennesket,
 Ved Sielens store Kræfter,

Til

(*) Herved skal forstaaes et Liv uden Begyndelse og
 Ende; hvorved Guds Evighed skilles fra den han
 har bestemt sine fornuftige Skabninger.

Til bedre Liv, den Arveret,
 Som vi bør træte efter;
 Os Tiden er en Provestand,
 Uventet snart den Sluttes kan,
 Hvor Evighed begynder;
 Saavel en Ung adlyde maae,
 Som den, der var av Alder graae.
 Naar Død hans Dom forkynder.

3.

Men hvor henvandt en vore Aar
 I Fredens milde Skygge!
 Hvor signet Du ey vore Kaar,
 Lad os dem nyde trygge!
 Mens Sværd og Ild og Borgerkrig
 Gier Folk og Land ulykkelig,
 Som Maaket for din Vrede,
 Da værned' os dit Forsyns Skjold,
 Til Hæld og Glæde os indbød,
 Vi turde Dig tilbede.

4.

Nu, HÆRRE! din Barmhertighed
 Er altsaa uden Lige,
 Lad den fremdeles vare ved,
 I Arv til vore stige!
 Bid, ved at hellige dit Navn,
 Besordre Brødres sande Gavn.

Og Livet vel anvende,
Vi, og vor kære Esier slægt,
Maae sikres ved din Barecegt
Til Dagene faae Ende.

Sand Jubel dette Anske er,
En større vi kan tænke —
Din Bistand, Gud! os være nær,
Du selv os Evner skenke,
At vandre for dit Ansigt saa,
Vi baade her og hisset maae
Et udvalgt Folk dig være,
Som ved udkommet Christendom
Paa Dydens Ven med Længsel kom
At brede ud din Ere.

Dyrebareste Monark og Kronprints!

Deres Bestrebelser, for at skabe Hæld og
borgerlig Lyksalighed, have ved den Aller høje
stes Gunst gjort Dem beundringsværdige blandt
det udrundne Aarhundredes endnu levende og
hensovede Regentere — Alle Politikens Storm-
vinde, som have kuldkastet Throner, ødelagd
blomstrende Riger, og oppuslet Tvedragts skæf-
kelige Flammer, der i en Hast opsluge Millio-
ner

ners Welferd, og efterlade sig kun rygende
 Dampe av uskyldigen udest Menneskeblod; Disse
 have Dere's Viisdom og Klogskab bortfieret
 fra Dem og Dere's trofaste Undersaattere. —
 Igennem trængte av den høymodige Men-
 neskierlighed, som gør Fyrster til sit Folkes
 uforglemelige Fædre, og kun avskuelige, for-
 hadte Tyranner træde under Fodderne — Om-
 givne av Danske og Norske Videnskabsmænd,
 som ikke blot ville forstaae den Deel af Stats-
 kunsten, der er indhyllet i tweydige Intriguer;
 men, som, besædelede av den ægte Patriotisme,
 lod Sandhed og Ret og det Almeene Beste led-
 sage sine Grundsætninger; have Kongen og
 Hans Søn ved de faderligste Bud forbedret
 enhver feylagtig Indretning, som vrang For-
 domme og den umættelige Egennytte giennem fle-
 re Tidsalder med svigfuld Trædsched havde ved-
 ligeholdt — Alle disse velgjorende Forandringer til
 forsøgt hold i alle Staender, kunne her ikke op-
 regnes; — Prægede i Verdens Aarbøger, til
 sand hyslovlig Thukommelse, skulle de
 opvække Skionsom Eresygt og Beundring hos
 vore sildigste Efterkommere, og den Danse
 Stats indvortes og udvortes Forfat-
 ning paa Siden av de fleste-europeiske Staters
 i Slutningen af det 18de Seculo; naar den
 leses ved Udgangen af det 19de, ville maastee
 for den Tids politiserende Mennesker synes hist
 og her at indeholde noget fabelagtigt eller utroet-
 ligt.

Med-

Medborgere og Brodre! — Vi, som
 have nydt Gode av alt denne — Skulle disse Erin-
 dringer om det Forbigangne ikke stemme vor Land
 eil taknemmelige Følelser imod en saa from
 Landets Fader, vor allernaadigste Ar-
 ve Herre og Konge, Kong Christian
 den Syvende! Imod Rigernes haab-
 fuldeste Arving, vor Maadigste Kron-
 prins Friderich! Imod det gandske
 Kongelige Arvehuus! — Imod al
 høy retsindig og god Øvrighed! —
 Skulle en hertil forsættet eensoldig Folkesang ikke
 ogsaa bidrage Noget til denne saa siældne
 Fests Høytidelighed? — Jo! endskønt lange
 hørte fra Kongen, Hans Søn, Hans
 Huus, og alle Paagjældende; Nægte-
 de, av Tidens Besværlighed, de fleste andre Til-
 beredelser, som kunne ziire vor Stad ved en
 sådan Leylighed, og tiene til almindelig Forly-
 stelse og Opmuntring, ville vi dog syngende
 høre vor Glæde tilkiendegive vor Jubel — Har-
 monie i vore Følelser skulle udgiore Sangens
 største Værd, og samme var alle Nordmænds
 Skildemærke ved slige Anledninger.

Melodie: Boer jeg paa det høye Field, ic.

I.

Lovsing. Riger Haand i Haand
 En uvisnelig Krands bør sin Konge nu flette;

Lovs

Lovsyng Ham vor glade Aaland,
 Som vi Fader kan falde med Rette —
 Christian! din Kicerlighed
 Festlig Rue i Dag i hvert Hierec antændte.
 Den gav os Hæld og Fred,
 Fra dit Folk den hver Plage avvendte.
 Lev velsignet mange Aar! —
 Ønsket giennem Sker gaaer,
 Millionsers hulde Raab hos Alsader Bonhørelse
 faaer.

2.

Friedrich! Kongens Ene Son!
 Du, hvis Raad understente en aldrende
 Fader,
 Lign Ham — ned den samme Ven,
 Naar begreede Han sit Septer forlader!
 Ja, din første Mandom har
 Givet Prøver, som skoenle Dig fyrstelig Ere,
 Og som vidne, at Du var:
 Fædres Krone saa værdig at bære.
 Glade skal vi hylde Dig —
 Gør vor Avelom lykkelig!
 Viid: I dette store Haab, den tilvoxende
 Slegt frøyder sig.

3.

Song: Stamme! paa din Rod
 Staae uroklet, og Avind Dig aldrig skal falde,
 Om

Om Dig værner Folkets Moed,
 Naar det Fædrelands Bel skulle gicelde.
 Flere Sæller, trodse Du,
 Oliegrene Din Top til sand Hæder omkrandse,
 Fra Dit Aashn, ret som nu,
 Boldsom Adfærd ved Blidhed Du standse!
 Gid at Du i mange Leed
 Ordne den Lyksalighed,
 Som det danske, norske Folk uavbrude sig til
 beder med Fred.

4.

Mænd! som nær hos Thronen staae,
 Som en Ere, en Guldet, en Smiger forfere
 Som paa Landets Bedste saae,
 Daq kun Billigheds Stemme vil høre;
 Som hver Borgers Talsmand blev,
 Naar hans Klage i Alt var retfærdig og rigtig;
 Som paa Lovens Tiener drev,
 At opfyldte Alt hvad han var pligtig —
 Dem at elске, Giengield er
 For den Byrde, som De bær.
 Tanken om saa store Mænd skal og blive vor
 Efterslægt klar!!!

Hædreland!

Dets alderrige og tilvorende Sonner!

Elskete Fædeland! Hensovede Oldinges Minde! Vi, dine nu levende mandige, virksomme Sonner, vores Fælser bør ved denne Fest være dine pligt skyldigste Talsmænd. — Foresindiyre Aar, Menneskets højeste og saa sieldne Alder, ere med den flygtende Tids Vinger farne forbi; men, hvor talrøse Velstaelser efterlod de sig ikke; fra dine Agre — fra dine Enge — fra dit Øveg — fra dine Skove — fra dine Indsær — fra dine Havbugter — som i Fredens livsallige Skygge blevne plejede, menede, plejede, fælvede, dybrensede ved vore Garn, og alle ulhobe mættede, berigede os med uskyldt Rundhed. Disse saa længe nydte Velgerninger fra det al gode Forsyn, giver Dig første Rang blandt Krigere paa Jorden; — De udgiore vor sande national Stolthed, som den, med uskyldige evungne Brødres Blod besmittende Kriger aldrig har tilvundet sig, aldrig opnaaer. — O! maatte Naturens almægtige Bestyrer ikke fremdeles finde Dig uverdig til sin Missundhed! — Maatte ikke en lastværdig Misbruq af hans Gunstbevisninger omstisse hans Barmhertighed til stræng Retfærdighed! — Maatte Din Sæd ikke vantrives! — Dit Græs ikke bortvisne! — Dit Øveg ikke styre! — Dit Lov ikke

ilke udbøe! — Dine fiskerige Vandे ikke blive
etomme! — Og alt Landet ikke savne HErrens
vor Guds faderlige Velbehag!

Landsmænd!

Med fornuftig Gleede, med de oprigtigste
Ønsker, besieles vor Varm i Dag ved disse Er-
indringer — Vor Samfund er blevet gammelt
i Fred og gode Dage — Enkelte Vanhæld fra-
regnede — Tab, som ere nadskillelige fra denne
vor usædskomne Tilstand — Skilsmissé, som
Evigheden en Gang skal giøre uoplöselig — De lig-
med Jorden foreenede Meyer, som vi Dødelige os
ikke kunne undfryde — Alt dette bor ikke forstyrre,
ikke formiske vores Blik hen til det Forbigangs-
ne. — Selve Armod og Manglers usle Un-
dervivne, hvis tunge Byrder saa mange Edel-
modige iblant os dagligent bestræbe sig for at
lette; Selve De have her en grundig Aarsag til
at lidet at forglemme sin Kummer, og, tilfredse
med sin paalagte Skæbne, at udmyge sig uns-
der den vældige Haand, som ophoyer i sin Lid. —
Velan da! Lad vores Jubel stigre mod Himlen,
medens vore Fielde give Gienlyd av taknem-
melige Lovsange.

Gamle!

Hvis Fied ligesom haste for at træde ud af
vort Selskab; — I ere paa denne Fest vore
Forsangere, og med rørs erbedig Beundring ville
vi deele med Eder Tanken om vederfarne Tildra-
gelse, som her ikke kunne rummes.

Mænd

Mænd og Dvinder i Livets moedne
Alder!

Vi have og deeltaget i Tidens vigtigste Op-
er-erin, og deres Thukommelse er os intet mindre
elstend vigtige.

Sænkende Born!

Det nu begyndte Aarhundrede synes egent-
lig at fortiene Navn av Eders; I skulle avlæse
os paa Pligternes Bane, naar vor Kraft for-
svinder, og vi trætes av vore Dages lovlige Be-
stræbelser. Vi synde os i dette Haab, som var
det største for Menneskeets timelige Belford —
Og disse vor Alands Foelser skulle alle foreenes i
folgende Sang:

Melodie: Glæden ubi Beniclav &c.

I.

Hør er Jubel i vort Nord,
Freden fæstet her sit Sæde;
O! at snart den gandiske Jord
Nyde Twilling-Rigers Glæde!

Chor.

Danmarks, Norges ædle Sønner
Kiende Evedragt blot av Navn;
Men den Kækkes Daad belønner,
Som besørdrer Statens Gavn.

2.

2.

Olding! nær ved Gravens Rand,
 Mandomis Gld din Aland opliver,
 Maar, som nu, du mindes kan
 Om hvert Gode, Almagt giver.

Chor.

Vi, som see med Lyst tilbage,
 Yule Brødres onde Kaar,
 Som saae angstfulde Dage
 I de nys fuldendte Aar.

3.

Virksom Alder! maatte du
 Siifte Hæld i alle Stender!
 O! at, som til dette Nu,
 Plage blot av Navn du kiender!

Chor.

Gid ale Onde, hvorsor vi syngte,
 I dets Fæsel væles maae!
 Aldrig stælle os det Rygge:
 Nordens Fred skal en bestaae!

4.

Hver god Borger i sin Stand,
 Eher av Palads, av Hytte,
 Uden Forskiel, Folk og Land,
 Himlens Baretegt bestytte!

Chor.

Ta, Sandræatighed! du være
 Vores store Drømme,
 Den er Nationers Ere;
 Thi den skaber varig Fred.

5.

5.

Nu et Ønske for vor Freds,
 Hvor vi Brød og Næring søger:
 Brodre! lev i Vær tilfreds,
 Og hvers Velstård Gud forsøge.

Chor.

Seefart, Handel, Nærings Grenne
 Giere Bergens Velstand stor!
 Himlen os sin Gunst forleene,
 Som blandt nøgne Klipper boer!

6.

Hver omfavne sine Smaae,
 Som uskyldigvis er glade,
 Sekulum, hvis Dag vi saae,
 Skænke dem hvad vi nu bade!

Chor.

Maar os Død og Grav da falder
 Til hin lyse Evighed,
 Tanken os en Skæksom falder,
 At til Støv vi smuldres ned.

35243